

1. Citarea.

Se includ aici cuvinte cheie, care ar trebui să urmeze un nomenclator de jurisprudență, cum este cel anexat. Astfel se va specifica în primul rând materia juridică și apoi, în detaliere, obiectul juridic. Se menționează numărul și data hotărârii, Instanța emitentă, corecta identificare a sursei, mențiunea definitivă, dacă este cazul. Alături se specifică o propoziție cheie pentru descrierea juridică a speței și la final textul normativ aplicabil.

Se formulează citatul complet pentru fiecare caz, ceea ce va permite indexarea și o facilă identificare a speței căutate. Citarea va stabili cuvintele cheie, pentru identificarea instituției juridice și argumentarea citării.

Public: Drept penal, Drept procesual penal, Drept constituțional, Drept administrativ, Drept fiscal, Drept bancar, Drept internațional public, Drept comunitar.

Privat: Drept civil, Drept procesual civil, Dreptul afacerilor, Dreptul muncii, Dreptul familiei, Dreptul proprietății intelectuale, Drept internațional privat, Dreptul comerțului internațional, Drept aero-spațial, Drept maritim.

Apoi în detalierea materiei juridice, se va specifica obiectul juridic. (documente separate)

Toate indexările le-am făcut conform CSM <https://www.rejust.ro/> dar accept că acestea pot fi revizuite.

În citare se va mai include numărul hotărârii și data la care s-a decis, instanța de judecată care a luat hotărârea și referințele asupra sursei oficiale în care poate fi consultată decizia integrală. Fără a fi obligatoriu, citarea poate include numele părților.

Pentru referințe suplimentare asupra modului de citare poate fi consultată gratuit lucrarea "Forma citatului juridic", Cluj-Napoca, 2014, ISBN 978-973-0-18097-8 la <https://books.google.com/>.

Exemplu citare practică judiciară relevantă:

Drept civil. Drepturi reale. Legea 10/2001. Revendicare imobiliară. Imobil preluat abuziv de stat. Notificare formulată în temeiul Legii nr. 10/2001. Includerea bunului în domeniul public al statului. Contestație împotriva dispoziției de respingere a notificării. Restituirea imobilului prin hotărâre judecătorească.

C.Civ., art. 563

Legea nr. 10/2001, art. 1, art. 21

Legea nr. 213/1998, art. 6

I.C.C.J., Secția I civilă, decizia nr. 337/2019, sursa: I.C.C.J. Buletinul Jurisprudenței culegere de decizii 2019, www.iccj.ro

2. În fapt.

Cuprinde descrierea într-o frază sau 2 a cauzei litigiului, argumentele părților și eventuala hotărârea a instanței inferioare.

Se indică pe scurt:

- (a) cauza litigiului;
- (b) identitatea și argumentele expuse de reclamant și pârât, respectiv
- (c) hotărârea instanței inferioare.

Exemplu situația factuală hotărâre:

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului, reclamant a solicitat, în contradictoriu cu Consiliul Județean, obligarea pârâtului la a-i lăsa, în deplină proprietate și pașnică posesie, imobilul format din teren și o clădire, cu vecinătățile și dimensiunile specificate.

Tribunalul, a respins, ca nefondată, excepția lipsei calității procesuale active, invocată de pârât. A respins, ca nefondată, acțiunea, având ca obiect revendicare imobiliară.

Curtea de Apel, prin decizie a respins, ca nefondată, apelul incident declarat de U.A.T. Județul împotriva sentinței pronunțate de tribunal. A admis apelul declarat de reclamant împotriva aceleiași hotărâri, pe care a schimbat-o, în parte și, în rejudecare, a obligat pe pârâta U.A.T. Județul să lase în deplină proprietate și pașnică folosință, imobilul astfel cum a

fost identificat prin raportul de expertiză imobiliară. A menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Împotriva deciziei, pârâții U.A.T.Județul și Consiliul Județean au declarat recurs, invocând ca temei de drept dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6, 7 și 8 Cod procedură civilă. Analizând criticile deduse judecății, Înalta Curte constată caracterul nefondat al acestora.

3. Diferendul.

Frază concisă sub forma unei întrebări ce expune problema esențială ridicată în fața instanței. În cazul în care sunt implicate mai multe probleme de drept, fiecare va fi evidențiată separat. Am folosit noțiunea de ”diferend” pentru a face o oarecare distincție de cea de litigiu, observând aici că litigiul ca atare este un termen mai complex și ar include orice referiri la toate excepțiile ridicate în cauză, situația personală a părților și altele asemenea, cu indicarea exactă a datelor de referință. Am înțeles, deci, prin ”diferend” numai acea parte a litigiului care pare a avea o mai mare relevanță practică și care a reieșit cu o certitudine rezonabilă din speța prezentată.

Exemplu expunere diferend:

Dacă, este suficientă simpla mențiune în registrele statului sau unităților administrativ-teritoriale a caracterului unui bun ca aparținând domeniului public sau privat, pentru apartenența acestuia în patrimoniul persoanei de drept public.

Dacă după epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă judiciară, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, reclamantul are la îndemână acțiunea în revendicare pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv.

4. Soluția.

Indicați aici cu un simplu ”da” sau ”nu”, dacă aceasta este posibil, răspunsul dat prin soluția instanței de judecată în litigiul, conform punctului anterior.

Dacă sunt mai multe probleme de drept implicate, fiecare va fi evidențiată separat.

Exemplu expunere soluție:

Nu este suficientă simpla mențiune în registre, dacă includerea în această sferă nu s-a făcut în mod legal.

Da. După epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă, în urma dezbaterii judiciare, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, reclamantul are la îndemână pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv acțiunea în revendicare.

Decizia este definitivă.

5. Motive.

Se vor rezuma pe scurt motivele instanței de judecată pentru a pronunța decizia și normele invocate în motivare. În cazul în care sunt soluționate mai multe probleme de drept, fiecare va fi evidențiată separat. Textul nu va depăși 1-2 fraze pe problema juridică hotărâtă, în funcție și de complexitatea hotărârii.

Exemplu rezumat motivare:

Conform art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998, fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale bunurile dobândite de stat în temeiul unui titlu valabil, nefiind suficientă simpla mențiune a caracterului de bun aparținând domeniului public dacă includerea în această sferă nu s-a făcut în mod legal.

Faptul că prin hotărâre a consiliului județean, un bun a fost inventariat și apoi atestat, conform unei hotărâri de guvern, ca aparținând domeniului public al județului, nu este de natură să justifice un titlu de proprietate valabil asupra imobilului, în condițiile în care, la data includerii în domeniul public, exista o notificare pentru acesta, iar conform art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 opera indisponibilizarea, tocmai pentru a nu împiedica restituirea în natură a bunului către fostul proprietar.

Astfel, după epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă, în urma dezbaterii judiciare, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, singura cale pe care reclamantul o are la îndemână pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv este cea a acțiunii în revendicare, demers care nu poate fi paralizat de pârât prin

simpla invocare a inopozabilității hotărârii anterioare pronunțate în temeiul legii speciale, câtă vreme nu a făcut dovada deținerii unui drept de proprietate valid, mai bine caracterizat decât titlul reclamantului sau având un anumit regim juridic apt să-l scoată în afara circuitului civil (prin inalienabilitatea ori insesizabilitate).

REZUMAT DE CAZ. EXEMPLU TEXT COMPLET

Drept civil. Drepturi reale. Legea 10/2001. Revendicare imobiliară. Imobil preluat abuziv de stat. Notificare formulată în temeiul Legii nr. 10/2001. Includerea bunului în domeniul public al statului. Contestație împotriva dispoziției de respingere a notificării. Restituirea imobilului prin hotărâre judecătorească.

C.Civ., art. 563

Legea nr. 10/2001, art. 1, art. 21

Legea nr. 213/1998, art. 6

I.C.C.J., Secția I civilă, decizia nr. 337/2019,

sursa: I.C.C.J. Buletinul Jurisprudenței culegere de decizii 2019, www.iccj.ro

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului, reclamant a solicitat, în contradictoriu cu Consiliul Județean, obligarea pârâtului la a-i lăsa, în deplină proprietate și pașnică posesie, imobilul format din teren și o clădire, cu vecinătățile și dimensiunile specificate.

Tribunalul, a respins, ca nefondată, excepția lipsei calității procesuale active, invocată de pârât. A respins, ca nefondată, acțiunea, având ca obiect revendicare imobiliară.

Curtea de Apel, prin decizie a respins, ca nefondat, apelul incident declarat de U.A.T. Județul împotriva sentinței pronunțate de tribunal. A admis apelul declarat de reclamant împotriva aceleiași hotărâri, pe care a schimbat-o, în parte și, în rejudecare, a obligat pe pârâta U.A.T. Județul să lase în deplină proprietate și pașnică folosință, imobilul astfel cum a fost identificat prin raportul de expertiză imobiliară. A menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

Împotriva deciziei, pârâții U.A.T. Județul și Consiliul Județean au declarat recurs, invocând ca temei de drept dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6, 7 și 8 Cod procedură civilă. Analizând criticile deduse judecății, Înalta Curte constată caracterul nefondat al acestora.

Dacă, este suficientă simpla mențiune în registrele statului sau unităților administrativ-teritoriale a caracterului unui bun ca aparținând domeniului public sau privat, pentru apartenența acestuia în patrimoniul persoanei de drept public.

Dacă după epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă judiciară, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, reclamantul are la îndemână acțiunea în revendicare pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv.

Nu este suficientă simpla mențiune în registrele statului sau unităților administrativ-teritoriale a caracterului unui bun ca aparținând domeniului public sau privat, dacă includerea în această sferă nu s-a făcut în mod legal.

După epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă, în urma dezbaterii judiciare, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, reclamantul are la îndemână pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv acțiunea în revendicare.

Decizia este definitivă.

Conform art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998, fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale bunurile dobândite de stat în temeiul unui titlu valabil, nefiind suficientă simpla mențiune a caracterului de bun aparținând domeniului public dacă includerea în această sferă nu s-a făcut în mod legal.

Faptul că prin hotărâre a consiliului județean, un bun a fost inventariat și apoi atestat, conform unei hotărâri de guvern, ca aparținând domeniului public al județului, nu este de natură să justifice un titlu de proprietate valabil asupra imobilului, în condițiile în care, la data includerii în domeniul public, exista o notificare pentru acesta, iar conform art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 opera indisponibilizarea, tocmai pentru a nu împiedica restituirea în natură a bunului către fostul proprietar.

Astfel, după epuizarea procedurii reglementate de legea specială și după o recunoaștere definitivă, în urma dezbaterii judiciare, a dreptului de proprietate, ca fost proprietar deposedat printr-o preluare abuzivă a bunului de către stat, singura cale pe care reclamantul o are la îndemână pentru a obține restituirea bunului de la cel care îl deține abuziv este cea a acțiunii în revendicare, demers care nu poate fi paralizat de pârât prin simpla invocare a inopozabilității hotărârii anterioare pronunțate în temeiul legii speciale, câtă vreme nu a făcut dovada deținerii unui drept de proprietate valid, mai bine caracterizat decât titlul reclamantului sau având un anumit regim juridic apt să-l scoată în afara circuitului civil (prin inalienabilitatea ori insesizabilitate).